

отъ този сводъ дѣто го видите, прѣзъ този дворъ отатѣкъ, има други дворове, и други тъмници, сичкитѣ отредени за жени; тѣ сж. . . . , не смѣѣ да го кажѣ. . . . , развратни жени. Е добрѣ, господине, мѣжду тѣхъ има да сж ангели споредъ сърдцето; и ако да бѣхте *секондино*. . . .

« — Азъ! (и умрѣхъ отъ смѣхъ.)

Тирола се забърка отъ смѣховетѣ ми, и се воспрѣ. Може да искаше да рече, че ако да бѣхъ секондино, мѣчно би се воспрѣлъ да обикнѣ нѣкоя отъ тѣя злочестници.

Попита ме какво искамъ да закусиж и излѣзе, и излѣзе, а подирѣ нѣколко минути ми донесе кафето.

Погледнѣхъ го у очитѣ твърдѣ остро, съсъ едно лукаво усмихванѣ, което искаше да каже: «Ще бждеш ли човѣкъ да занесешъ единъ билетъ на единъ други злочестъ, на приятелятъ ми Петро?» А той ми отговори съсъ едно друго охилванѣ, което се видеше да казва: «нѣ, господине; и ако като кажете нѣкому отъ другаритѣ ми, та ви отговори дѣ, да се боите да не ви прѣдаде.»

Не знамъ твърдѣ да ли ме разумѣ, или пакъ самси азъ да ли му разумѣхъ; нѣ знамъ добрѣ че десетъ пжти ме налиташе да му поискамъ плайвасъ и хартия, и несмѣяхъ, защото на очитѣ му имаше нѣщо, което се видѣше да ми обажда да не се повѣрвамъ никому, както и нему.

Ако Тирола, съсъ сичко дѣто се виждаше благъ, да нѣмаше въ погледътъ си лукавщина, ако лицето му да бѣше по-благородно, отетживахъ на блазненѣто